

אורזי מזוודות

מאת חנוך לוין

בימוי: יונתן בק

ההפקה מועלית בתמיכת קרן הפקות ע"ש הדס דרור ז"ל

תיאטרון האוניברסיטה

מחזור תשפ"ו

שחקני.ות "אורזי מזוודות"

יעל דינקו

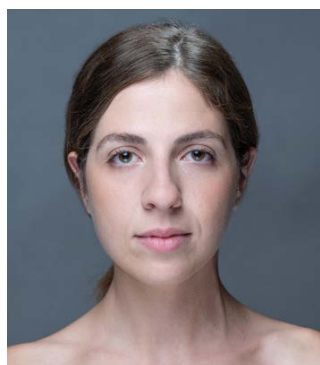
כרמל ברזל

סתיו אוביץ

נטע טל

הגר זנדר

מקסים וולוקיטין

נליה מזרחי

שחר לביא

כרמל כהן

חלא רדא

אושר סקורצרו

סולאפה מח'ול

אורי מזודות

מאת: חנוך לוין

בימיו: יונתן בק

מוזיקה: נדב ויקינסקי | עיצוב תנועה: מאיה ויטלין

מתאמת אינטימיות: ערגה יערי | הדרכת טקסט: ענת זמש-ריגל

בעיצוב תלמידות ובוגר התואר השני, המסלול לעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה:

תפאורה: מיה וייס | תלבושות: שירה כתב | תאורה: יהונתן גורפיל*

בהשתתפות תלמידות מסלול משחק, שנה ד':

סתיו אוביץ	נינה, בובה
כרמל ברזל	לולה, שבתאי (לסרוגין)
יעל דינקו	מוטקה, ברונו
מקסים וולוקיטין	אלישע, קברן, צבי, אלפונס
הגר זנדר	ציפורה, הזונה
נטע טל	ביאנקה, מוניה
כרמל כהן	אבנר
שחר לביא	הניה, צילה
נליה מזרחי	אלברטו, שבתאי (לסרוגין)
סולאפה מח'ול	אלחנן
אושר סקורצרו	בלה, אמציה
חלא רדא	זיגי, אנג'לה

הפקה וניהול הצגה: יערה נשר**, אסנת סולאס | ע. במאי וניהול הצגה: את'אר פלאח

מלווה ייצור תלבושות לוקאס ליברמן***

ע. ייצור תפאורה: מאי אלמוג, תמר שטוקהמר | ע. ייצור תלבושות: מיכל בר חנין, נעומי אסדו

ע. תאורה: הילי הראל, נויה מאייר | הפעלת תאורה וסאונד: נויה מאייר, אלון נקסון

צוות טכני וסדרנות: קרן ג'ולי אלגזי, אנטון בוקץ', איתי מורי, אמי שניידר

דימוי כרזה: שירה כתב | תוכניה: את'אר פלאח

ציור תפאורה: בלה אנטס

ההפקה מועלית בתמיכת קרן הפקות ע"ש הדס דרור ז"ל

* בוגר תואר השני, המסלול לעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה
** בוגרת מסלול קהילתי, החוג לאמנות התיאטרון
*** בוגר תואר ראשון, המסלול לעיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה

حازمو الشُّنْط

نص مسرحي: حانوخ ليفين

إخراج: يوناتان بك

موسيقى: نداف فيكينسكي | تصميم الحركة: مايا فيتالين

منسقة الحميمية: عرجا يعاري | إرشاد نصي: عنات زمش-ريجل

من تصميم طلاب وطالبات وخريج اللقب الثاني في مسار تصميم الديكور المسرحي، السينما والتلفزيون:

ديكور: مايا فايس | ألبسة: شيراكتاف | إضاءة: يوناتان جورفيل*

بمشاركة طلاب وطالبات العام الدراسي الرابع في مسار التمثيل:

ستاف أوفيتس	نيناء، بوبه
كرمل برزيل	لولا، شبتاي (بالتناوب)
ياعيل دينكو	موتكه، برونو
ماكسيم فولوكيتين	أليشع، حفار القبور، تسفي، ألفونس
هجار زندر	تسيبورا، الزانية
نيطع طال	بيانكا، مونيا
كرمل كوهن	أفغر
شاحر لافي	هينيا، تسيلا
نليا مزراحي	ألبرتو، شبتاي (بالتناوب)
سلافة مخول	إلحانان
أوشر سكورتسرو	بيلا، أماتسيا
حلا رضا	زيجي، أنجيلا

إنتاج وإدارة العرض: يعارا نيشر**، أوسنات سولاس | مساعدة مخرج ومديرة العرض: آثار فلاح

مرافق إنتاج الألبسة: لوكاس ليبيرمان* | مساعدات بناء الديكور: ماي ألموج، تمار شتوكهامر

مساعدات إنتاج الألبسة: ميخال بار حنين، نعومي أسدو | مساعدات إضاءة: هيلي هرثيل، نويما ماير

إضاءة وساوند: نويما ماير، ألون نكسون

طاقم التقنيات والنظام: إيتاي موري، إيمي شنايدر، أنطون بوكتش، كيرن جولي إيجازي

صورة البوستر: شيراكتاف | برنامج المسرحية: آثار فلاح

رسم وتخطيط الديكور: بيلا أنتس

أنتج العرض بدعم من صندوق المرحومة هداس درور للإنتاج

* خريج مسار تصميم الديكور المسرحي، السينما والتلفزيون

** خريجة المسار الجماهيري، قسم الفنون المسرحية

אנחנו מעלים את **אורי מזודות** ב-2025, בדיוק חמישים שנים לאחר כתיבתו (1975). המחזה נכתב שנתיים לאחר מלחמת יום כיפור, אך אין בו שום מילה על המלחמה. עם זאת, לתחושת, האדמה עליה דורכות הדמויות חרוכה.

במחזה, כעשרים וחמש דמויות נעות ונדות בארצן הננטשת והמתרוקנת: המבוגרים מתים ממחלות, הצעירים טסים לחו"ל או מתאבדים. מי שנשאר כאן אורז ופורק מזודות, חולם על נסיעה לשווייץ או מדמין שהוא מתחתן עם סטודנטית אמריקאית. הפנטזיה מחזיקה את הדמויות בחיים, בין היתר בכך שהיא מאפשרת להן להדחיק את המציאות: אמציה, למשל, חולם על אהובתו האמריקאית ומתעלם מהגידול שמתפשט במוחו.

המחזה מעניין אותי בגלל הפסיביות של הדמויות הנותרות בשכונתן. כיצד זה שאדם שרוצה כל כך לשנות את מציאות חייו ממשיך בכל זאת באותה פעולה חזרתית שכבר הכשילה אותו שוב ושוב? אני שואל את עצמי את השאלה הזאת לא מעט בשנים האחרונות, וביתר שאת בשנה האחרונה, הקשה כל כך.

אני שואל זאת את עצמי – ובוחר להמשיך לעסוק בתיאטרון. אני שואל זאת את עצמי – ובוחר להעלות דווקא את המחזה האלמותי הזה של לוין. אני שואל זאת את עצמי – ובוחר, יחד עם מעצבת התפאורה, מיה וייס, לתת לשחקניות שלנו לעשות את אותה הדרך משמאל־במה לימין־במה, בדיוק כפי שעשו שחקני תיאטרון הקאמרי בהעלאות הקודמות של המחזה. עוד פעם ועוד פעם. ובכל זאת, אני עושה הפעם משהו קצת שונה ממה שהתרגלתי אליו: אני מביים קומדיה. אנחנו מנסים לצחוק, למצוא נחמה.

לנפשות האבודות ב**אורי מזודות** כל כך חסרה חמלה, תקווה, אהבה. אולי אם הן היו חיות במקום שמציע קורטוב מכל אלו, הן היו מצליחות להיחלץ מהפנטזיה שבה הן שקועות – ולייצר פעולה אקטיבית. אולי.

בקרו בתיאטרון האוניברסיטה

פסטיבל זרקור

הפקות הגמר של תלמידי תואר שני בבימוי

18/3/25 - 25/3/25

התינוק עם מי האמבטיה

מאת: כריסטופר דוראנג | תרגום: יאשה קריגר

בימוי: יונתן אטלס

ג'ון והלן נשואים. הם מביאים הביתה תינוק. או שאולי זאת בעצם תינוקת? כנראה שאי אפשר לדעת. הלן רוצה להתגרש. ג'ון רוצה להתאשפז. אבל עכשיו הכל מאוחר מדי. הם אמא ואבא, וזאת רק ההתחלה.

על גיבור המחזה שלי

אתאר פלאח – עוזרת במאי

אלחנן, הדמות הראשית ב**אורי מזוודות**, מייצג את הגיבור הפסיבי – אדם החי בתחושת השלמה עם מציאות שאינה מיטיבה עימו ואינו פועל לשנותה. חיי מתאפיינים בקיפאון, בחוסר יכולת להיאבק על חלומותיו ובהשלמה עמוקה עם מהלך האירועים סביבו. הוא אינו נוקט יוזמה – לא מתוך אדישות אלא מתוך פחד ואי־זדאון.

דמותו של אלחנן משקפת באופן מרתק את מציאות החיים הנוכחית במדינת ישראל. רבים חשים שהם לכודים בתוך מערכת של לחצים כלכליים, פוליטיים וחברתיים שמונעת מהם לפרוץ קדימה; ובדיוק כמו אלחנן, מעלים בדמיונם את האפשרות "לארוז מזוודות" ולחפש עתיד טוב יותר במקום אחר – אך ברוב המקרים נשארים במקום, בין אם מתוך פחד משינוי, קשרים משפחתיים עמוקים או מתוך חוסר אמונה בעתיד ברור.

לזין מעצב את דמותו של אלחנן לא רק כאישיות פרטית אלא כסמל לחברה שלמה המצויה בצומת דרכים של התלבטות האם לפעול ולשנות את גורלה או להישאר במצב של קיפאון והשלמה. שאלתו המרכזית של המחזה – האם יש לנו את האומץ לקחת אחריות על חיינו ולשנות את המציאות – נותרת רלוונטית היום בדיוק כמו בזמן שנכתב. אלחנן מהווה אפוא מראה עבורנו, הקוראים והצופים, שמזמינה אותנו לבחון את מקומנו בין השלמה לפעולה, בין תקיעות לחלום, ובין הפחד להתקדם לבין המחויבות להישאר.

* בעקבות מאמרה של זהבה כספי, "כולנו חלשים כל כך בעצם" – תפיסת הכוח במחזות הראשונים של חנוך לוין, **דפים למחקר בספרות** 12, 2000, עמ' 333-351.

בקרב בתיאטרון האוניברסיטה

פסטיבל זרקור

הפקות הגמר של תלמידי תואר שני בבימוי

18/3/25 - 25/3/25

חפזות

מאת: דאה לוהר | תרגום: נטע הגלעדי

בימוי: יותם ויצמן

חוף הים. הוא התחלה והוא סוף.

סיפור על אנשים שמוקפים במוות ומחפשים סיבה להמשיך ולחיות.

عن المسرحية

يوناتان بك - مخرج

نعرض **حازمو الشنط** اليوم، في العام 2025، بعد مرور خمسين عام بالضبط على كتابتها (1975). كُتِبَ نص المسرحية بعد عامين من حرب يوم الغفران دون أن تُردّ به ولو كلمة واحدة عن الحرب، لكنني أرى، من وجهة نظري، أن شخصيات المسرحية تخطو على أرض محروقة.

خمس وعشرون شخصية تصول وتجول على أرضها المهجورة التي تخلو شيئاً فشيئاً من ساكنيها: تقتل العلل الكبار بينما يسافر الصغار أو يقدّمون على الانتحار - ومن بقي هنا يحزم الحقائب ثم يفرغها، يحلم بالسفر إلى سويسرا أو يتخيل الزواج من طالبة أمريكية. الأحلام هي ما يُبقي الشخصيات على قيد الحياة، كذلك لأنها تسمح لها بدحض واقعها.

ما يثير اهتمامي في المسرحية هو خمول الشخصيات التي بقيت في حيّها. كيف يعقل أن شخصاً لا يريد سوى تغيير واقع حياته يستمر بالتصرف بالشكل نفسه الذي خذله وأفشله مرة تلو الأخرى؟ شغلني هذا السؤال كثيراً في السنوات الأخيرة، وخاصة في العام المنصرم الذي كان صعباً للغاية.

الأرواح التائهة في **حازمو الشنط** متعطّشة للرأفة، للأمل، للحب. من الممكن، ربما، أنها لو كانت تعيش في مكان يمنحها ولو القليل من كل هذا لكانت قادرة على التملّص من الخيالات والأحلام التي تغرقها، والتصرف حيال الأمر. ربما.

عن بطل مسرحيتي

آثار فلاح - مساعدة المخرج

إلحانان، الشخصية الرئيسية في **حازمو الشنط**، يمثل البطل الخامل؛ شخص يعيش في تصالح مع واقع صعب دون أن يسعى لتغييره. تتسم حياة إلحانان بالركود والعجز عن النضال من أجل أحلامه، وفي تصالح وتقبل عميقين لمجرى الأحداث من حوله دون أن يبادر للإقدام على أي تغيير - ليس من باب اللامبالاة، بل جراء الخوف وانعدام اليقين.

شخصية إلحانان هي انعكاس مذهل لواقع الحياة الآنية في دولة إسرائيل: يشعر الكثيرون بأنهم عالقون في منظومة من الضغوط الاقتصادية والسياسية والاجتماعية التي تحول دون انطلاقهم قدماً، يتخيلون ويتمنون، مثل إلحانان، "حزم شنطهم" والبحث عن مستقبل أفضل في مكان آخر - لكنهم يبقون في معظم الحالات في مكانهم، إما بسبب الخوف من التغيير، أو العلاقات العائلية، أو لعدم إيمانهم بمستقبل واضح ويقين.

* في أعقاب مقال زهافا كاسبي، "كلنا ضعاف عن هالشكل" - عن إدراك القوى في مسرحيات

حانوخ لافين المبكرة" (بالعبرية)، دابيم لمحكار بسفروت 12، 2000، ص. 333-351.

אורזי מזוודות הוצג לראשונה ב-1983 בבימויו המעולה של מייקל אלפרדס, כקומדיה עם שמונה לוויות שבה אנשים קטנים ונעים החוצה מהבמה הגדולה בתיאטרון הקאמרי. וכאן, כמו במחזות לז'אנר האחרים, מעניין לחפש את המסר שהמחבר שתל: "...את הדבר האמיתי שיש לנו להגיד אנחנו לא אומרים [...] מה היה טפל ומה עיקר [...] אלוהים, אתה נתת לנו את ההלוויות כדי להזכיר לנו את חיינו, עשה שלא נשכח את העגלה הזאת ואת הסדין הזה גם בין ההלוויות..." אכן, **אורזי מזוודות** מלא בקטנוניות, תפלויות וטפלויות, ואיתן ולצידן גם הערגה אל מעבר כלשהו – שווייץ? לונדון? (שלא מחכה?) המוות בכבוד? גאולה רוחנית?

ארבעים שנה אחרי שהועלתה על הבמה הפסימיות המצחיקה של לז'אנר, המציאות הנוכחית מעלה לאחרונה הרבה יותר הלוויות. ואומנם, נוצר קשר אסוציאטיבי בין המיתות במחזה ובין ההרג וההרס העצומים שאנחנו חווים במלחמה הארוכה הזאת – חיבור בין האימה הקיומית הכללית שבמחזה ובין החרדות הייחודיות לנו כאן ועכשיו. ואנו מוזמנים לשאול, בשביל מה כל זה? ההצגה נעה בין "כוונת" המחזה המקורי ובין בימויו, פירושו והתקבלותו כיום, בדיוק מה שתיאטרון טוב צריך לעשות: לא להטיף אלא לעורר את הדמיון.

האם קהל **אורזי מזוודות** יתייחס ב-2025 לשאיפות ההיחלצות? היציאה מממ"ד השכונה הישראלית לחו"ל שלו יותר מונעת כיום משיקולים מעשיים ברורים, לא רק מאימה כללית. אז, לעזוב את מדינת ישראל ו"לעשות רלוקציה" לברלין? יוון? פורטוגל? ניו זילנד? ביקורתו הקטלנית של לז'אנר על הלאומנות הפשיסטואידית אצלנו מוכרת היטב. אילו חי כיום, היה ודאי מסכים שנגמרו הסבלנות והכוח להתמודד לא רק עם רשעותם המטופשת ושחיתותם של מחריבינו, אלא גם עם קטנוניותם המאוסה.

העלאת **אורזי מזוודות** בתקופה הנוכחית מזמינה התבוננות בשאלה איך עושים תיאטרון רלוונטי, משמעותי ולא בידורי בלבד בתקופת משבר הזעזעקת-ממש לביקורת, לחמלה ולשיתוף אותנטי עם הקהל. לז'אנר מזמין את קהליו למלא את מאות דמויותיו באנושיות המצויה בהן עצמן כפער, כפוטנציאל בלבד, היות שרובן דו־ממדיות, מרודדות במכוון. דמויותיו השטוחות־חפציות של לז'אנר תובעות מהקהל היענות נפשית ורגשית שאין לה תקדים בדרמה העברית. אבל בעצם התביעה הזאת להיענות יש היבט מוסרי המזניק את המבט התיאטרוני מן הבימה אל החיים בחוץ. לז'אנר, במיטבו, מתגלה בעניין העקבי, המעמיק והאוהד שלו בצערו ובסבלו של אדם. ובינתיים, הוא מקלף בשיטתיות יסודית ואכזרית את כל מה שאינו מהותי. האומנם צלם האדם המשתקף במכלול יצירתו של לז'אנר אינו אלא סך כל קליפותיו של בצל דומע, ניקבה עלובה המחברת בין הכניסה לגוף ובין היציאה ממנו? זהו צלם אדם מעוות, נכה ומושפל, אך כזה שתודעתו, ההומור שלו ורצונו עדיין מהבהבים במרחק.

אחרי הגרוטסקה של הגוף המושפל והנפש המתייסרת, בכל זאת נמצא אצל לז'אנר איזו אופטימיות משונה של מאבק, של תהליך אכול ספקות, של הליכה על סף חד־כתער בין עמדה רציונלית ומפוכחת שהכול הבל ובין עמדה מפוכחת לא פחות שהאדם הוא מין יצור שעל אף חומרנותו ושפלותו ונבזותו, יש בו גם משהו ייחודי,

גרעיני, אפילו רוחני. לזין כביכול שואל אותנו, בעדינות, לא כמטיף, אם נרצה לארוז את מי ומה שאנו רוצים להיות במזוודות שאנו נושאים בחיינו מהכא להתם, או שמא נשכב על אלונקת ההלוויות עוד בטרם נמות באמת? אמן גדול אינו דתי במובן הממסדי, ואצל לזין אין מדובר ב"דתיות" אלא בערגה רוחנית, ספקנית אך רליגיוזית, כנראה פרדוקסלית, המכירה במגבלות ההיגיון.

פרופסור אמריטוס שמעון לוי חוקר את יצירות חנוך לזין וכתב, בין השאר, את המבוא "הערות על הגדולה היחסית של בקט ושל לזין" לספר המאמרים **חנוך לזין: האיש עם המיתוס באמצע** (בעריכת נורית יערי ושמעון לוי, 2004). בעיניו, ההיבט הרוחני אצל לזין הוא משמעותי ביותר.

ען "חזמו השנֵט" - הָאָן וָאָנְדֶאק ברוף. שמעון ליפי

ערֵצַת חזמו השנֵט לָאוֹל מֵרָעָה בִּי הָאָם 1983 בִּאֲחֵרָא מֵאִיִּל אֶלְפֶּרְדֵּס, הַזִּי קָאם בִּאֲחֵרָאָהּ בִּשְׁכֵּל רֵאָע, כִּכּוּמִידָא מִבְּנִיָּה מִן תְּמָנִי גֵנָזָתִים יִתְחַרְק חֵלָלָהּ בִּשְׁרֵי שְׁגָרָא חָאָרַג הַחֲשֵׁבֶה הַכִּבִּירָה בִּי מִסְרַח "הַאִמִּירִי". הֵנָּה אֵיבָּא, כִּמָּה הָחָל בִּי מִסְרַחִים לֵאפִין הָאַחֲרִי, הַמִּתֵּר לִלְהַתָּמָם הוּא הַבְּחֵת עַן הַרְסָלָה הַזִּי זְמִנָּהּ הַכָּתֵב: "... אִחְנָא מָא מִנְקוֹל הָאֲשִׁיָּא הַחֲקִיקִיָּה אֵלִי לֵאזֵם נִקְוֵלָהּ [...] שׁוֹ הַרְסִיסִי וְשׁוֹ הַתְּנֹוֹי [...] יָא אֱלֹהִים, אִנְתְּ אֶעֱטִיתָנָא הַגֵּנָזָתִים עֵשָׂאן תִּזְכְּרָנָא בְּחַיָּתָנָא, תְּחִלִּינָשׁ נִנְסִי הָעֵרְבָנָה וְהַכֶּפֶן חֲתִי וְאִחְנָא בֵּין הַגֵּנָזָתִים..." וְבַלְפֶּעַל, אִינְ הַחֲזָמוֹ הַשְּׁנֵט מִלִּיָּה בִּ"הָעֻקּוֹל הַזְּגִירָה" וְהָאֲשִׁיָּא הַזִּי לֹא קִימָה אוֹ מַעֲנִי לָהּ, יִרְאֶפְקָהּ הַתּוֹק אֶלִי מָקָם מָא אַחֵר - סוויסרָא? לִנְדֵן (הַזִּי לֹא תִנְתַּר אַחְדָּא)? הַמּוֹת? חֵלָאֵס רוּחִי?

בַּעַד מֵרֹר אַרְבַּעִין עָאמָא עַלִי הָאִנְתָּאג הַמִּסְרַחִי לְתִשְׁאוּם לֵאפִין הַמִּזְחֵק, יִנְתַּג הַוָּאָע הָאִנְי הַמִּזִּיד וְהַמִּזִּיד מִן הַגֵּנָזָתִים. וְבַלְפֶּעַל, תְּמָה עֵלָאָה אֶרְתַּבִּאִיָּה בֵּין הַוּפִיָּאִים בִּי הַמִּסְרַחִיָּה וּבֵין הַקֶּתֶל וְהַדְּמָר הַמְרוּעַ הַזִּי נִשְׁהֵדָה בִּי הַזֶּה הַחֶרֶב הַדָּמִיָּה; בֵּין הָרַעֲב הַוּגוּדִי הָעָאם הַסָּאָד בִּי הַמִּסְרַחִיָּה וּבֵין הַוּוֹאָגִס הַמְּחֻדָּדָה הַזִּי נִשְׁרַעֲבָהּ הֵנָּה וְהָאָן - כִּמָּה לֹא קָאָנְתְּ תִסְתַּעֲבִינָא לְתִסְאוּל: "לְשׁוֹכֵל הַזֶּה?"

יִסְתַּעֲבִי עֵרֵצַת חזמו השנֵט בִּי הַפֶּתֶרָה הַחֵלָאִיָּה תְּאֻמָּלָא וְתִפְקִירָא בְּכִיִּף נִנְתַּג מִסְרַחָא מְהֵמָא, זִי שְׁלָה וְלִיִּס לְהַדְּפֵי הַתְּרִפִּיָּה פֶּקֶט, בִּי פֶתֶרָה תַעֲמָהּ הָאֲזָמָתִים נִחְתָּאג בִּיָּה לְתַעֲבִיר עַן הַנֶּקֶד וְהַתַּעֲאֻפִּים, וְכִזֵּלֵק לְמִשְׁרָקָה חֲקִיקִיָּה מַע הַגִּמְהוֹר.

על עיצוב התפאורה

מיה וייס, מעצבת תפאורה

המחזה **אורי מזודות** מספר את סיפורה של שכונה מתרוקנת שרבים מתושביה עוזבים לחו"ל או מתים. כחלק מהעבודה על התפאורה, ניסינו לשלב את המוות והפנטזיה על חו"ל בעולם הבימתי, ובו בזמן לתת מקום למהלך החיים החזרתי של הדמויות. רצינו להעביר תחושה של מקום ללא מקום, שבו מראה המקום היחידי הוא עמוד האוטובוס המסמן את דרכם של העוזבים, וממחיש עד כמה הבית, עבורם, הוא תחנת מעבר בדרך למקום אחר. אחת ההשראות שהנחו אותנו בתהליך עיצוב הבמה הייתה תמונה מהירושימה לאחר הטלת הפצצה, שבה רואים את ההריסות מפונות לצדדים על מנת ליצור שביל. גם בהירושימה שלאחר האסון, החיים ממשיכים. בהצגה שלנו, השביל הוא האלמנט המרכזי על הבמה. הוא מסמל את מסען המתמשך של הדמויות ומייצג את עולם החיים, תוך הכחשה של המוות המחלחל אל עולמן. השחקניות מונבלות להליכה בתוואי השביל, ואין חריגה ממנו לעומק. **באורי מזודות** הדמויות ממשיכות לנוע בחזרתיות גם כשהכל מתפרק, אבל רק בכיוון אחד. איזו פנטזיה מסתתרת בעומק הבמה?

عن تصميم الديكور

مايا فايس - مصممة ديكور

تحكي **حازمو الشنط** قصة حي يخلو شيئاً فشيئاً من سكانه الذين يغادرونه إلى خارج البلاد أو يموتون. كجزء من العمل على الديكور حاولنا أن ندمج بين الموت والحلم بخارج البلاد في العالم المسرحي، مع تسليط الضوء على التكرار في وتيرة حياة الشخصيات. أردنا أن نمرر الإحساس بمكان بلا مكان، حيث المعلم الوحيد هو عمود محطة الباص الذي يشير إلى طريق المغادرين ويمثل كون البيت ليس سوى محطة عبور في الطريق إلى مكان آخر.

על חוויית המשחק ב"מחזה השכונה" של ליון

יעל דינקו, שחקנית

אני זוכרת את הרגע הראשון בחזרות שבו הבנתי למה אני כל כך מתקשה. יונתן נתן לי הוראת בימוי "להצטנע", ומיד התעוררה בי המחשבה "אבל הטקסט הוא מצטנע!" איך זה הגיוני שהבמאי מבקש שהפעולה המשחקית תהיה הצטנעות בזמן שהטקסט של הדמות משמעותו היא הצטנעות? לא הגיוני! שיבוש חמור בכל חוקי המשחק שלמדתי. ארבע שנים מלמדים אותנו שהפעולה המשחקית והטקסט עצמו הם כמעט אף פעם לא זהים – זה נקרא "להכפיל", אנחנו לא מכפילים על הבמה, זה פשוט לא נכון, טעות!!!

לא טעות. חנוך ליון. ליון, לא צ'כוב. אצל צ'כוב, דמות יכולה לדבר ולדבר על העתיד המרהיב שהיא חווה לאנושות, ובמשך כל הזמן הזה היא בכלל פועלת להקסים את הדמויות שסביבה. ואצל חנוך ליון? שכונה! אומרים את כל מה שרוצים – ומתכוונים לכל מה שאומרים.

לדמויות החיות במחזות השכונה של ליון אין מה להסתיר. אלה דמויות שעסוקות בלשרוד את החיים. **באורי מזוודות** במיוחד, המלחמה היא על הישרדות ועל המעמד בשכונה. יש משהו מאוד ישראלי בשכונה הזאת ובאנשים האלה, שאין להם זמן בכלל להתייפייף האחד מול השני, ואין להם אפילו את האינטרס לנהוג כך. "פמיליאריות אקסצנטרית", קורא לכך חיים נגיד במאמרו "קרנבליות ופסיביות ביצירת ליון" (שנכלל בספר המאמרים **חנוך ליון: האיש עם המיתוס באמצע**, בעריכת נורית יערי ושמעון לוי, 2004, עמ' 230-203). כולם מכירים את כולם, ממש כמו במשפחה, ולכן אין מה להסתיר.

אחרי כל שנות הלימוד, אחרי החינוך הסטניסלבסקאי שקיבלנו, אחרי כללי אמנות המשחק שכבר הוטמעו לנו בגוף – מתאים שנפגוש מחזה של ליון, שישבור גם את החוקים הללו. כאן אנחנו לא נדרשות לנתח לעומק את העבר הפסיכולוגי של הדמות, או לנסות לפענח את דרכי הפעולה הנסתרות שלה, המשרתות את הרצון האמיתי שלה. בעבודה המשחקית שלנו, אנו מתמקדות בגישור בין אפיון דמות פיזי ובין אמת רגשית שהדמות חווה, שגורם לה להגיב בצורה בה היא מגיבה. בעבודה זו, אנחנו הולכות על החבל הדק שבין חיפוש חיצוניות ובין אמת פנימית. בין צורה לתוכן.

בפשטות? הדמויות של חנוך ליון צריכות רק שניתן להן את הגוף ואת הלב שלנו. את המוח והפסיכולוגיה נשאיר לאחרים.

ולדעתי (הצנועה והמצטנעת), זה סוג המשחק שהכי כיף לשחק.

על החיבור האישי והכיתתי למחזה

כרמל כהן, שחקנית

"**אורי מזודות!**" ראש המסלול לבמשחק הכריזה בנימה הדרמטית הידועה כי זה המחזה שעליו נעבוד בתחילת שנה ד' בלימודים. מיהרנו לקרוא את המחזה וגילינו את הכפילות שמי שמכיר את יצירתו של לוי יודע כבר לצפות לה – קומדיה טבולה בעצב, או מציאות עגומה טבולה בקומדיה. תלוי.

במהלך העבודה, למדנו להכיר שכונה המורכבת ממשפחות מעניינות שהחיים שלהן נראים רחוקים ומוזרים ועם זאת אמיתיים כל כך, מלאים בדינמיקה מפולפלת ועוקצנית רוויה בחמלה והומור. היה קשה לפספס את הדמיון בין העולם הבדיוני הזה ובין הכיתה שלנו. המעגלים (או ה"חבורות" בלשוננו) שכל אחת יצרה לעצמה מזכירים את מרקם השכונה במחזה, אבל בשונה ממנו, יחד אנחנו משפחה מתפקדת היטב-שבה כולם מוצאים את מקומם, מתבטאים בחופשיות, משתפים ונתמכים.

אחת התמות המרכזיות במחזה ובהצגה היא המציאות אל מול הפנטזיה. כולם רוצים להגשים חלומות, אבל החיים מכתיבים אחרת. אני מאמינה שהמציאות היא בחירה – ותופתעו לגלות, לימודי משחק זאת חתיכת בחירה. בהרצאה שנתן, הסופר ס. יזהר הבחין בין חיים אוטומטיים לאוטונומיים ואמר: "חיים אוטונומיים, אקרא לחיים שמדי פעם בפעם צריך האדם לבדוק מחדש את דרכו, ולהכריע מחדש על הכיוון הנכון יותר." המסע שאנו עוברים מכריח אותנו לבחון את האמירה הזאת בכל יום. אני מאחלת לכולנו שנגלה את הבחירות הנכונות, תוך שאנו בודקות את דרכינו בכל פעם מחדש. ושבסוף השנה, אנחנו...

בקרו בתיאטרון האוניברסיטה

פסטיבל זרקור

הפקות הגמר של תלמידי תואר שני בבימוי

18/3/25 - 25/3/25

שדות ירוקים

מאת: פרץ הירשביין | תרגום: דורי פרנס

בימוי: נועה שור

המסע של לוי-יצחק, בחור הישיבה העירוני, אחר יהודים אמיתיים נעצר בכפר. שם הוא פוגש בצינה, ילדת-כפר עם השקפה משונה על העולם, שבאופן מוזר מושכת אותו אליה.

הדס דרור ז"ל

1981 - 1996

ההצגה הופקה בסיוע קרן ההפקות **ע"ש הדס דרור ז"ל**, שנספתה בפיגוע הטרור הקטלני בדיזנגוף-סנטר בת"א, בערב פורים ה-4/3/1996. הקרן הוקמה במאי 1998 בתרומתם האדיבה של ידידי אוניברסיטת תל אביב בארה"ב, בשתוף עם בני' משפחת דרור, וידידים בארץ ובחו"ל. הקרן התומכת מדי שנה בהפקה אחת של תאטרון האוניברסיטה, מנציחה את אהבתה של הדס למשחק, לריקוד ולתנועה, ותורמת לקידום אמני העתיד וטיפוחם.

הדס, בת בכורה ליעל ונחום דרור, אחותם הגדולה של ניצן ואח, נכדה למשפחות דרור ושצ'וקין. נולדה "במזל אריה", בכ"ח תמוז תשמ"א, בעיר רחובות. את שנות ילדותה בילתה בערים רחובות וכפר-סבא, ובסיום כיתה ג' עברה למושבה תל-מונד.

הילדה בעלת עיני התכלת הגדולות, הייתה לנערה מלאת מרץ, חיוניות ושמחת חיים. מוקפת חברים, אוהבת בילויים וטיולים, רוקדת ג'אז ופעילה בצופים ובמתנ"ס. נערה המקרינה חום ואהבה, ובולטת ברגישותה ובנכונותה לתרום ולעזור לזולת.

בשנתה האחרונה למדה הדס בכיתה ט', בחטיבת הביניים ב"רופין". בטרם מלאו לה 15 שנה, בערב פורים, י"ג אדר תשנ"ו, במהלך יום כיף עם חברותיה, נהרגה בפיגוע הטרור הקטלני בדיזנגוף-סנטר, בתל אביב.

יהי זיכרה ברוך

**מזמינים אתכם.ן להצטרף לערוצים שלנו
ולהתעדכן בכל מה שקורה:**

**ندعوكم\ن للانضمام لقنواتنا للحصول
على جميع التحديثات:**

פייסבוק
فيسبوك

אינסטגרם
إنستغرام

קבוצת המידע בווטסאפ
مجموعة واتساب

קבוצת המידע במייל
نشرتنا البريدية

עוד בתיאטרון האוניברסיטה

פונדק הרוחות - מחסן התלבושות והאביזרים לזכר אלה דן ז"ל, בוגרת מצטיינת של החוג לאמנות התיאטרון, מציע שרותי השאלת תלבושות ואביזרים לתלמידי.ות החוג ולקהל הרחב. לפני כשנה שופץ הפונדק, בתמיכתה האדיבה של הקרן שהקימה משפחת דן לזכר אלה, והוא מאפשר היום השאלת ציוד בעלות סמלית, גם למי שאינם תלמידי החוג.

ליצירת קשר עם צוות פונדק הרוחות: pundakharuhot@gmail.com

למידע לגבי האפשרות להשכרת ציוד טכני, אולמות, חללי חזרות ושימוש במתפרה -

<https://arts.tau.ac.il/theatre/theatre-productions>

המחלקה החינוכית של תיאטרון האוניברסיטה - השנה פתחנו מחלקה חינוכית שנועדה לגוון את פעילותו של תיאטרון האוניברסיטה ולהרחיבה לקהילות נוספות בתוך הקמפוס ומחוצה לו, במטרה להפוך את תיאטרון האוניברסיטה לגוף מוביל בשדה החינוך לתיאטרון ובשדה המעורבות החברתית.

ליצירת קשר: <https://tautheatre.sites.tau.ac.il>

قسم الفنون المسرحية

رئيس قسم الفنون المسرحية: د. درور هراري

مشرفة إدارية كبيرة: دانا أورن بار-حاي

مديرة مسار التمثيل: ياعيل كرامسكي

مدير مسار تصميم الديكور المسرحي، السينما والتلفزيون: بامبي فريدمان

مديرة مسار الإخراج: دافنا زيلبيرغ

مدراء مسار الأداء والمسرح المستقل*: بروف دافنا بن شأول ود. حين ألون

مدير المسار النظري: د. درور هراري

مدير مسار المسرح الجماهيري والآرتيفيزم: د. حين ألون

طاقم مسرح الجامعة

مدير المسرح: ألون تيران

مدير الشؤون الإدارية: جاي جودروف

المنتج الرئيسي والمشرف على دراسات الإنتاج: داني بيلينسون

المدير التقني: أمير كاسترو

منسقة الشؤون الإدارية: عينات تشاكي جويتا

منسقة الإنتاج: لين شالوم بيللا، أفيا فايتسمان

نجان: سرجيو جريسك | خياطة: فالنتينا ستاتس | مساعد إنتاج: إيلي دور-حاي

تصميم جرافيكي: دينا كونسون | تصوير فوتوغرافي وبورتريهات: تامي شاحم

تصوير علاقات عامة ومضامين تجارية: ميخائيل بلونتو | إدارة المخططة ومرافقة إنتاج الألبسة: أوريت كمبلر

برمجة الصوت: عوديد روسلر | مخزن الألبسة والاكسسوارات: مايا فايس، نوي سيلع

بروف. شارون لهافي أهرونسون، نائبة عميد التربية والتعليم والتدريس; بروف. بيتر أندور، عضو خارجي; د. درور هراري، رئيس قسم الفنون المسرحية; بامبي فريدمان; مدير مسار تصميم الديكور المسرحي، السينما والتلفزيون; ألون تيران، مدير مسرح الجامعة، رئيس اللجنة; مايا عراد يسعور، عضو خارجية

مرشدون

مرشدة تصميم الديكور: كنيرت كيش | مرشدة تصميم الألبسة: يلينا كلريخ

مرشد كتابة البرنامج: د. عيرا أفنيري | مرشد إدارة بناء الديكور: درور هيرينزون

مرشد إضاءة تقني: دان جلازر

مساعدو مسار التمثيل: عيدن شترت، عميت سلمان | سكرتيرة مسار التصميم: أوريت تسيلر

أتيحت الترجمة للعربية بفضل الدعم من مفوضية المساواة والتعددية، جامعة تل أبيب

الترجمة للعربية: جنان بصول | شاركت في الترجمة: راما نصرالله

החוג לאמנות התיאטרון

ראש החוג לאמנות התיאטרון: ד"ר דרור הררי
אחראית מנהלית בכירה: דנה אורן בר-חי

ראש מסלול משחק: יעל קרמסקי
ראש מסלול עיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה: במבי פרידמן
ראש מסלול בימוי: דפנה זילברג
ראשי מסלול מופע עצמאי*: פרופ' דפנה בן-שואל וד"ר חן אלון
ראש המסלול העיוני: ד"ר דרור הררי
ראש מסלול תיאטרון קהילתי וארטיביזם: ד"ר חן אלון

צוות תיאטרון האוניברסיטה

מנהל תיאטרון האוניברסיטה: אלון טיראן
מנהל אדמיניסטרטיבי: גיא גודורוב
מפיק ראשי ואחראי לימודי הפקה: דני בילינסון
מנהל טכני: אמיר קסטרו
רכזת אדמיניסטרטיבית: עינת צ'אקי גואטה
רכזת הפקות: לין שלום בלה, אביה וייצמן

נגר: סרג'יו גריסק | תופרת: ולנטינה סטץ | מדריך ייצור: אלי דור-חיים
עיצוב גרפי: דינה קונסון | צילום יח"צ ותוכן שיווקי: מיכאל פלוטנו
ניהול מתפרה וליווי ייצור תלבושות: אורית קמפלר | תכנות סאונד: עודד רוסלר
מחסן תלבושות ואביזרים: מיה וייס ונוי סלע

ועדת רפרטואר:

פרופ' שרון להבי אהרונסון, סגנית הדקאן להוראה וללמידה; פרופ' פיטר אנדר, נציג מן החוץ;
ד"ר דרור הררי, ראש החוג לאמנות התיאטרון; במבי פרידמן, ראש מסלול עיצוב במה, קולנוע וטלוויזיה;
אלון טיראן, מנהל תיאטרון האוניברסיטה, יו"ר הועדה; מאיה ערד יסעור, נציגה מן החוץ

חונכי ההפקה

חונכת עיצוב תפאורה: כנרת קיש | חונכת עיצוב תלבושות: אורנה סמורגונסקי
חונך כתיבת תוכניה: ד"ר עירא אבנרי | חונך ייצור תפאורה: דרור הרנזון
חונך טכני תאורה: דן גלזר

ע. לראש מסלול משחק: עדן שטרית, עמית סלמן | מזכירת מסלול עיצוב: אורית צילר

התרגום לערבית בתמיכת הנציבות לשיוויון ומגוון, אוניברסיטת תל אביב
תרגום לערבית: זינאן בסול | סיוע בתרגום: ראמא נסראללה